Р Е Ш Е Н И Е
№ 44600

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 6 състав,** в публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2330** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. К., гражданин на Република Т., срещу отказ от 03.02.2026г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „ D“), издаден от консулско длъжностно лице, първи секретар и завеждащ консулската служба при Посолството на Република Б. в А., Република Т..

В жалбата се твърди, че отказът е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и с принципа на съразмерност. В допълнително уточнение по указание на съда обосновава допустимост на жалбата, с оглед ограничаване правото на труд и принципа на пропорционалност съгласно възприетото от ЕСПЧ Чуждият гражданин чрез адвокат А. оспорва наличието на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ и счита, че отказът е немотивиран с бланкетно позоваване на посочените разпоредби от ЗЧРБ. Излага се, че кандидатът е подал документи за работа при „Сампа България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], след положително становище на производството по чл. 24и ЗЧРБ, че притежава опит в складовите дейности и в използването на специализирана програма за работа, както и че е служител на свързаното дружество в Т.. Поддържа, че не е установено кои конкретни документи или данни са неверни. Иска отмяна на отказа и връщане на преписката за ново произнасяне, както и присъждане на разноски.

Ответникът в писмена молба изразява становище, че отказът е постановен при отрицателно становище на ДАНС, въз основа на което се достига до извод, че лицето не отговаря на изискванията на ЗЧРБ, за да получи разрешение за дългосрочно пребиваване, както и че правото

на труд не е основно право по ЕКПЧ. Прави възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК.
По делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени доказателства, както и постъпилите от дирекция „Миграция“ при МВР доказателства с писма от 21.04.2026 г. и 24.04.2026 г. Приобщено е писмо на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) с рег. № RB 202001-100-001-03-M-6-265/22.01.2026 г., обособено в класифициран том. Представен е и протокол от съдебно заседание по адм. дело № 2476/2026 г. на Административен съд – София-град, приложен с уточнителна молба от 23.04.2026 г. С молба жалбоподателят е оттеглил искането си за разпит на свидетел.
След преценка на доказателствата съдът приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят е гражданин на Република Т.. Той е кандидатствал за виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24и ЗЧРБ със заявена цел полагане на труд при „Сампа България“ ЕООД. В административната преписка са представени документи относно предвижданото трудово правоотношение, включително трудов договор, влизащ в сила след издаване на документа за пребиваване на чужденеца на територията на РБългария и длъжностна характеристика. Посочената в документите длъжност е „общ работник“.
Според приложените данни от производството пред дирекция „Миграция“, започнато то „Сампа България“ ЕООД – писмо от 18.11.2025 г. с копие за ответника, за посочените лица има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ и лицата следва да предприемат действия по подаване на заявление за издаване на виза „D“. Във връзка с това е и подадено процесното заявление.
На 03.02.2026 г. с обжалвания отказ от консулско длъжностно лице в КС при посолството на РБългария в А., Р., на жалбоподателя е отказано издаване на исканата виза . В стандартния формуляр са отбелязани като правни основания чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, а в частта за допълнителни забележки е посочено: „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна информация и формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ“.
От информацията на ДАНС, въз основа на която е изразено отрицателно становище в съгласувателното производство, се установява, че проверката е обхванала общо трима турски граждани, кандидатстващи за виза във връзка с предстояща трудова заетост при същия работодател. Посочено е, че дружеството мотивира привличането им с необходимостта от служители на длъжността „общ работник“ и с неуспешно проведен подбор сред кандидати, български граждани или граждани на други държави – членки на ЕС, които не постигнали съгласие с работодателя или не се явили на интервю. Като обстоятелства, пораждащи съмнения, са изтъкнати съвпадането на датата на издаване на свидетелствата за съдимост с датата на публикуване на обявата за работа и видими според проверяващия орган различия между подписите на кандидатите в трудовите договори и длъжностните характеристики и подписите в паспортите им. На тази основа е направен извод за формално изпълнение на нормативните изисквания, деклариране на неверни обстоятелства и съмнения в автентичността на документите.
Представеният от жалбоподателя протокол по адм. дело № 2476/2026 г. на АССГ удостоверява извършването на процесуални действия и съдържанието на изявленията, направени в друго съдебно производство, включително изявления на управителя на същото дружество работодател, което наема жалбоподателя, относно дейността му и необходимостта от персонал. Този официален документ не замества гласните доказателства, които е искал да събере жалбоподателя, но е оттеглил искането си, и няма доказателствената стойност на непосредствено събрани в това производство гласни доказателства. Съдът го съобразява заедно с останалите доказателства по делото като изявление на същия работодател пред съд за намеренията му да бъдат наемани чужди

граждани в посоченото дружество и по какви съображения.
При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима –в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт. Оспорването е насочено срещу отказ за издаване на виза вид „D“, за който се прилага правилото на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ за обжалваемост – по изключение. Съгласно тази разпоредба съдебно оспорване на отказа за виза от този вид е допустимо, когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Не е достатъчно само общо позоваване на материална незаконосъобразност или на правото на труд; изискват се твърдения за конкретни последици за защитени от Конвенцията права и свободи.
В случая жалбоподателят свързва отказа с непропорционално препятстване на възможността му да упражнява свободно правото си на труд в международната група на работодателя, конкретно в дружеството на територията на РБългария, така както и българските граждани. Тези оплаквания, разгледани според съдържанието, а не само според дадената им от ответника правна квалификация (като ограничаване на правото на труд), се отнасят до твърдяно засягане на аспекти на личния живот, за които се претендира защита по ЕКПЧ. Дали конкретните обстоятелства действително засягат основните права и свободи по Конвенцията и в какава степен е въпрос по съществото на спора. При така въведените твърдения съдът приема оспорването за допустимо.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения акт на основанията по чл. 146 АПК.
В случая са представени доказателства за компетентност за издаване на откази по заявления за визи – заповед № 25/26.08.2026г. от посланика в А. и заповед № 95-0026/16.01.2025г. от министъра на външните работи, даващи правомощия на конкретното консулско длъжностно лице в КС - А.. Спазена е и формата, като актът е обективиран в писмен формуляр по чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Наличието на формуляр и на посочени законови основания обаче не освобождава административния орган от задължението за излагане на ясни фактически основания към бланкетните правни, съобразно чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 4 от НУРИВОВР.
Съгласувателната процедура за визи вид „D“ е уредена в чл. 19 и чл. 20 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. Съгласно чл. 20, ал. 3 от нея отрицателно становище на дирекция „Миграция“ или на ДАНС, при наличие на основание по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, обуславя издаване на отказ. Следователно консулското длъжностно лице е обвързано в производството по съгласуване от отрицателното становище при предвидените в нормата условия. Това не означава, че самото становище е изключено от съдебен контрол, напротив такъв е дължим: проверката за фактическата и правната му обоснованост се осъществява при оспорване на крайния административен акт. В настоящия случай спорът е дали изложените от ДАНС факти обосновават посочените основания за отказ, подкрепят ли изводите, направени от ответника да приложи тези точно основания.
Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ предвижда отказ, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Изводът за недоказана цел в случая не се подкрепя от от доказателствата по делото и не може да се основава единствено на това, че работодателят не е нает персонал от граждани на ЕС, при положение че същият сочи, че не е успял по обявата да ангажира такива. В случая не става ясно защо органът приема, че заявеното пребиваване от жалбоподателя с цел трудова заетост при този работодател е недостоверно. Представените трудов договор и длъжностна характеристика, както и положителното становище в производството по предоставяне на достъп до пазара на труда, са относими доказателства в

подкрепа на декларираната в заявлението цел. Действително, съобщението по чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ за разрешен достъп до пазара на труда не обвързва визовия орган да издаде виза и не изключва последващо установяване на основание по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. То обаче не може да бъде пренебрегнато при съвкупната преценка на всички данни. Също така законът не поставя като обща предпоставка за длъжността „общ работник“ притежаването на специална квалификация. Разминаването между формалното наименование на длъжността и твърденията за опит със складова система SAP би могло да накара органа да изиска допълнителна проверка на реално предвидените трудови функции, но само по себе си не установява фиктивност на трудовото правоотношение. Съвпадането между датата на публикуване на обява за работа и датата на издаване на свидетелство за съдимост може да е индиция за предварително организирана процедура по подбор, но не доказва, без други конкретни факти, че обявата е фиктивна, че подборът не е проведен или че няма реална необходимост от персонал. Свидетелството за съдимост удостоверява друго обстоятелство, а моментът на издаването му не установява сам по себе си неверни данни относно условията на бъдещия труд. За да бъде направен обоснован извод за неверни данни относно целените трудови правоотношения са необходими данни за хронологията на подбора, кандидатите от ЕС, с които не са сключени договори, проведените интервюта или какво е действителното намерение на работодателя да открие съответните работни места. Такива факти и обстоятелства, които да опровергават представените документи за бъдещия работник и жалбоподател в настоящото производство М. К. не се извеждат от посочените съображения в преписката.

Другата посочена в отказа разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ обхваща хипотезите, при които чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Тази норма следва да се разграничава от чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отнасяща се до основателни съмнения относно автентичността на приложени документи, истинността на тяхното съдържание и надеждността на изявленията. В настоящия отказ органът е приложил т. 23, поради което следва да се уточни конкретен документ или декларирано обстоятелство, чиято невярност е доказана; не е достатъчно да се изрази непроверено съмнение. Сочат се различия между подписи, положени в документите за работа и в паспортите на кандидатите. Не е установено обаче чрез конкретен сравнителен анализ, проверка на оригинали, признание на подписващото лице или друг годен доказателствен способ кои именно подписи на чужденеца не са положени от него, кой е действителният им автор и въз основа на какви обективни белези се приема неавтентичност. Различията в графическото изпълнение на подписи, полагани по различно време и върху различни документи, могат да обосноват проверка, но без допълнителни установявания не означава, че са доказано подправени. Освен това в писмото от ДАНС са изложени такива предположения общо и за трите лица, а в производството по издаване на виза се извършва преценка на индивидуалното положение на всеки кандидат, дължима е преценката на неговото заявление и конкретно представените от него документи.

Извън горното, което прави основателно съображението в жалбата за немотивираност на отказа, съдът не възприема тезата на жалбоподателя, че положителното становище за разрешен достъп до пазара на труда прави последващия отказ на виза недопустим. Процедурата по чл. 24и от ЗЧРБ е последователна и окончателното единно разрешение се издава след изпълнение на законовите предпоставки, включително получаване на визата, когато такава е необходима. Издадено единно разрешение по чл. 11 от Директива 2011/98/ЕС, в редакцията, относима към датата на отказа (от 22.05.2026г е в сила Директива (ЕС) 2024/1233), не е достатъчно да обоснове самостоятелно право на получаване на виза. Посоченото не разколебава извода, че приложените от ответника основания за отказ подлежат на проверка от съда за мотивираност и трябва да бъдат доказани,

като в случая не се доказаха по делото.
Ето защо съдът приема, че отказът е постановен при недоказани фактически основания, съответни при неправилно приложение на материалния закон и на основание чл. 146, т.3 и т.4 от АПК следва да се отмени.
Естеството на административното правомощие за издаване на виза не допуска съдът да замести органа и да разпореди издаване на визата. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде изпратена за ново произнасяне по заявлението, при съобразяване с мотивите на решението и определяне на срок по чл.174 от АПК - едномесечен срок .
По разноските съдът следва да се произнесе въз основа на своевременно направеното искане от адвоката на жалбоподателя и предвид наличните по делото доказателства, съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК. Безспорно са доказани разноски, направени от жалбоподателя по делото, само за държавна такса 5, 11 евро. Искането за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 825 евро не следва да бъде уважено, тъй като по делото не е представен договор за правна защита и съдействие, а единствено платежен документ за превод на сумата от трето лице – работодателя на чужденеца (като се има предвид че се касае за няколко лица| и с основание „юридически консултации сампа“, което не е страна в производството, поради което не е доказано, че плащането на конкретната сумата (и то цялата) е извършено от жалбоподателя за адвокатски хонорар по настоящото дело.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ от 03.02.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „ D“), издаден от консулско длъжностно лице, първи секретар и завеждащ консулската служба при Посолството на Република Б. в А., Република Т., по заявление на М. К., гражданин на Република Т. А. от 03.12.2026г.
ИЗПРАЩА административната преписка на компетентния орган за ново произнасяне по заявлението на М. К. в срок от един месец от получаване на преписката след влизането на решението в сила, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите на решението.
ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на М. К. 5,11 евро разноски по делото за държавна такса.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: